

ANA COLDA

În vara lui 1944 urgia bombardamentelor alungase o bună parte din populația Bucureștiului către locuri mai ferite. Un grup de artiști și-a găsit refugiul departe, pe valea Sebeșului, într-un cătun pitoresc, străjuit de stînci aspre și păduri de brazi. Aici am cunoscut-o pe Ana Colda, sensibilă actriță, om de fermecătoare generozitate. În fiecare seară ne strîngeam, împreună cu regizorul de film Jean Georgescu, în jurul aparatului de radio, urmărind zbuciumatele evenimente ale acelei veri fierbinți și comentînd îndelung fiecare știre, fiecare comunicat. Acolo am sărbătorit, împreună, eliberarea țării în memorabila zi de 23 August.

Am urmărit-o apoi pe Ana Colda în activitatea ei la Teatrul „Maria Filotti”, apoi la Teatrul de Stat din Brăila și, în sfîrșit, la teatrul minerilor din Petroșani. Zeci de roluri interpretate cu dăruire, cu pasiune, cu talent, de o uimitoare varietate: de la energica Anca din *Năpasta* lui Caragiale la eterica Mona din *Steaua fără nume* de Sebastian, de la luminoasa Irina din *Citadela sfărîmată* a lui Lovinescu la frămîntata Ioana Boiu din *Suflete tari* de Camil Petrescu și pînă la neînțeleasa Nora din piesa lui Ibsen.

Fiică de miner din Petrila, Ana Colda s-a reîntors la locul de baștină, desfășurînd, pe lîngă munca artistică, o merituosă activitate obștească. Artistă-cetățean, Ana Colda s-a identificat cu viața și aspirațiile minerilor din Valea Jiului, slujind cu abnegație și devotament scena Teatrului de Stat din Petroșani vreme de peste șaisprezece ani, pînă cînd o boală mîloasă a ținut-o la pat.

Ana Colda s-a stîns din viață la o vîrstă cînd mai putea crea, cînd talentul ei se maturizase, iar mijloacele de expresie dobîndiseră o nobilă simplitate. Au condus-o pe ultimul ei drum sute de spectatori, colegi și prieteni, din miile care au cunoscut-o și au iubit-o.

Artista emerită Ana Colda s-a retras din viață cu aceeași modestie cu care a trăit și a muncit. Un gînd pios în amintirea ei.

Mihai Crișan

Note

Manifestare omagială

Cu aproape doi în urmă, consemnam în paginile revistei noastre, înființarea Cenaclului de literatură satirică și umoristică „Tudor Mușatescu”. Inițiat chiar de Tudor Mușatescu, cu numai cîteva luni înaintea morții sale, cenaclul își propunea să descopere și să grupeze în jurul său, scriitori profesioniști și amatori în genul satiric-umoristic.

De la înființarea sa (ianuarie 1970), cenaclul literar „Tudor Mușatescu” și-a desfășurat activitatea pe lîngă Clubul Sindicatelor din Învățămint și a avut pînă în prezent peste patruzeci de întâlniri cu publicul din Capitală și cu cel din provincie — în cluburile întreprinderilor, în case de cultură sau de creație, la Universitatea Populară, Casa Centrală a Armatei, Casa Ziariștilor etc. Toate aceste întâlniri s-au bucurat de concursul unor scriitori de prestigiu ca: Victor Eftimiu, Ion Bănuță, I. Peltz, Șerban Cioculescu, Mircea Pavelescu, Dan Deșliu, Nicolae Tăutu ș.a. precum și al unor actori din teatrele bucureștene.

Recent, o manifestare omagială a Cenaclului, prilejuită de împlinirea a doi ani de la moartea lui Tudor Mușatescu, a avut loc la Centrul de Îndrumare a Creației Populare și a Mișcării Artistice de Masă. Au citit fragmente din opera scriitorului (Titanic vals, Vitrinele Toamnei, Aforisme etc.), actorii: Coca Enescu, Angela Chiuraru, Paul Nadolschi de la Teatrul „C. I. Nottara” și Maria Georgescu-Pătrașcu, Lîiza Derderian-Marcoci de la Teatrul Gulești.

Despre regretatul scriitor și despre omul generos care a fost Tudor Mușatescu, au vorbit Ion Bănuță, Barbu Alexandru Emandi și I. Berg.

Maria Marin